

Editor:
Hadrian Mateescu

We know
books

Redactor:
Mina Decu

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu

Corector:
Dorina Lipan

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1984
Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii. Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAMȚU, LEONIDA

Legenda cavalerilor absenți / Leonida Neamțu. - Petrești :

Publisol, 2021

ISBN 978-606-9605-89-9

821.135.1

Tipar: Artprint

LEONIDA NEAMȚU

Legenda cavalerilor absenți

Un capitol

Nu te naști unde ți-ai dori-o. Fiindcă nu ești o plantă și nu ești o pasăre. Dar sunt necesare comparațiile? Și sunt valabile? E greu de presupus că Floarea Reginei ar năzui să răsară, să crească și să înflorească într-o mlaștină, fie chiar și o mlaștină măreață, cum ar fi o deltă. E sigur că Floarea Reginei a vrut, vrea și va vrea întotdeauna, nu printr-o legitate provizorie dictată de om, ci printr-o decizie definitivă a naturii, să strălucească sus pe stânci. Este cert că lotusul dorește să germineze și să se desfășoare în largul apelor stătătoare, însă adânci, feriga e cât se poate de mulțumită în umbra codrului, pinguinii ar fi nefericiți pe Nil, pelicanii preferă cu adevărat deltele, dar există, din păcate, destui oameni care ar fi preferat să poarte în acte (una dintre deosebiriile dintre om și animal, în genere acesta din urmă nu are acte), un alt loc de naștere și, eventual o altă dată, mai ales femeile.

Nu te naști unde vrei. Fiindcă nu ești o plantă și nu ești o pasăre. Nu am idee de unde voi fi dedus că plantele și păsările își pot alege locul înfloririi sau al zborului. E probabil doar o divagație mai mult sau mai puțin absurdă. Nu e așa? Marele Hemingway a ieșit din pântecul mamei în SUA și a trăit o bună parte din viață în Cuba, însă cubanezii, care nici în capitalism, nici în socialism nu s-au avut cine știe cât de bine cu americanii, l-au găzduit, de bine, de rău, așa ca să-și aibă ceașca de lapte de dimineață, să aibă putere la scris, zice-se că unii l-au și prețuit. La rândul lor, păgânii ăia de yankei nu s-au prea legat

de H. cum că de ce s-a dus în Spania, unde se desfășura o revoluție, nu tocmai pe placul lor, de ce și-a pierdut atâta timp la Paris, ăia de acolo sunt cam ușuratici, mereu, mereu pun la cale ceva ascuns, iar tu, cunoscut scriitor, te-ai instalat în Cuba, ca un senior – cu ce drept?? – și ai tot cârțit acolo sau în altă parte, împotriva noastră și-a modului nostru de viață, nesianos, americanesc, vai de noi, păcătoșii, în loc să vii cuminte acasă și să pui umărul! *No, Sir!*

No, Sir, deci. Yankeeii, neserioși cum au fost de-a lungul și de-a latul istoriei (totuși ei au trimis tancuri și muniție împotriva lui „Ghitler“, pe căi ocolite, din zece nave se scufundau șase), dar în esență neserioși, nu l-au luat prea în serios pe „micul“ Ernest. L-au înjurat, după cerințele pieței capitaliste, l-au scos din modă, l-au băgat înapoi în modă, după aceleași cerințe discutabile. El, H. și-a văzut de treabă până când s-a sinucis, ceea ce nu este elegant pentru un tip de talia lui.

Însă Hemingway a fost Hemingway, iar nu un amărât de pictor.

Pictorul (vom folosi de-acum înainte doar acest apelativ, cu literă mare), deci Pictorul, acest băiat lipsit de vicii, sincer, voinic și, poate, talentat, cu mutră aproape inexpressivă ca a unui participant la un *comando*, a „moștenit“, parcă, maladia tatălui său, cu toate că g. nu se „moștenește“, ci e o boală pe bază, sau non-bază de nervi.

Un alt capitol

– Steaua Polară a fost descoperită de Marco Polo – când s-a întors de acolo – de la Pol?

– Carul Mare a fost depistat de către buturuga mică (slăbuță poantă, dar nu dispun de alta pentru moment)? Iar Carul Mic, de către căluții ponei?

– Steaua Sudului s-a reflectat pentru întâia oară în oglinda de gheață a unui aisberg ce cobora cu lenevie dinspre nord?

– Calea Lactee a fost atestată mai întâi de către lăptari, pisici sau sugari?

– Constelația Lira este un măreț vis cosmic (nu prea sună bine „măreț vis cosmic“...), avut într-o noapte feerică de către pasărea-liră (variantă zoologică-ecologică), sau închipuirea unei îndepărtate rude a lirei sterline? – variantă bancară.

– Constelația Capricornului e o simplă iluzie a țărilor ispășitori? Lebăda (constelația) a fost descoperită și a căpătat faimă printr-un contra efect, fiind hulită de către gâsca invidioasă?

– Steaua Vega a fost remarcată de către ochișorii migdalați și cam obosiți ai unei fecioare din Las Vegas, în vreme ce ea avea o mică insomnie? Sau Vega a fost admirată de către Vega, personaj principal, deși feminin, al unui prozator distins cu premiul Nobel?

– Crucea Sudului veghează somnul celor înghițiți de oceane? De ce-l mai veghează? Dar ei, cei înghițiți de oceane, o mai văd?

– Steaua-dublă-Epsilon s-a reflectat mai întâi și-ntâi în ochii Cavalerilor Absenți? Se reflectă și acum?

Marii Cavaleri Absenți mai trăiesc? Dar ochii lor mai trăiesc? Dar Soarele? Cine a descoperit Soarele? Oare s-a descoperit singur pe el, zicând, ca și Taroa, „Eu sunt Taroa“, „Eu sunt Soarele“ – și atât? A fost suficient?

Atotputernic, Soarele. Dar, chiar atotputernic, are mereu suficientă putere să se autodescopere – fără niciun sprijin exterior – izbucnind din orice noapte de smoală cu flăcările lui, flăcările vieții, zicând, dar ce zic, zicându-și: „Eu sunt Soarele și am venit!“ Zicând „eu sunt“ și „am venit“ – cui?

O, Taroa! Îmi trebuie o mie de ani ca să dovedesc că NU există viață în Univers și un singur an ca să arăt că DA, există! O mie de ani am. Am la dispoziție o mie de ani. Dar de unde să fac rost de un singur an? Cine face schimb? Ofer un mileniu pentru un singur an! Aștept! Unde e vicelanul zaraf, linguşitorul lombard, iscusitul israelit? **UNDE?** Aștept! O mie de ani pentru unul singur! Aștept... Aștept provincia...

Pictorul aruncă pe masă manuscrisul Poetului, înălțând nepăsător din umerii puternici. Toate aceste învărteli, speculații, combinații de cuvinte nu-i spuneau mare lucru.

Pictorul nu-l înțelegea pe Poet.

În schimb, Poetul nu-l înțelegea pe Pictor. Poetul considera pictura drept o artă întâmplătoare ce te poate lansa în cel mai bun caz abia după ce dai ortul popii (nenumărate exemple!), și numai dacă ai șansa de a trece prin vizorul vreunui filantrop aiurit sau a unuia din acei inși care în fond nu se pricep la

nimic, și mai ales în plastică (acești ageamii devin nu rar comentatori ai fenomenului de artă – părerea Poetului).

În ce-l privește pe Pictor, nici el nu avea o părere grozavă despre poezie. Meșteșug facil, mormăia el, ce este mai lesnicios decât să te joci cu vorbele-silabele?, și venea, printre alte pilde, cu unele „experiențe“ efectuate de A.E. Baconsky.

Această nepotrivire de gusturi nu a împiedicat marea prietenie dintre Poet și Pictor, în ciuda faptului că între ei s-au interpus cu timpul, mai întâi „elementul gamma“, iar apoi „elementul beta“. O adevărată prietenie se poate hrăni din orice și, afirmă unii ce se pricep, dintr-o dușmănie. Firește, mai există și destule alte punți pentru dumneai Prietenia, spre exemplu potrivirea de caractere, însă marii subtili afirmă că, dimpotrivă, nepotrivirea de caractere..., sau asemănarea întru gusturi, sau, la fel, neasemănarea. Cei mai subtili vin cu destule argumente, dintre care am enumera doar unul: o sumă de coriști ce cantează aceeași partitură, pe același ton, nu au ce comunica între ei întrucât nu au divergențe, nu se contrazic, or o discuție reală ce duce la un adevăr, pornește de la contraziceri... însă argumentul se mai poate răsuci o dată: nu discuțiile, ci tăcerea – o tăcere în contradicțoriu! – poate cimenta o prietenie... În sfârșit!

Sigur este că amicitia dintre Pictor și Poet nu s-a bazat pe tăcere – da' de unde! – ci mai ales pe contraziceri sau certuri destul de violente ce n-au degenerat în bătaie pentru motivul simplu că lupta ar fi fost inegală, o înțelegea prea bine și o parte, și cealaltă, Pictorul era prea voinic, cheresteaua sa, ca anvergură,

o depășea cu mult pe cea a Poetului. Hm, și iată, acum am înțeles de ce n-a fost pe cât se pare vreun război între San Marino și Imperiul Habsburgic. Cam simplistă explicație, dar alături de atâtea altele...

Alt capitol

Nu ne mai complicăm cu numerotarea capitolelor, aceasta fiind oricum o chestiune arbitrară. Pictorul a avut ghinionul de s-a îndrăgostit, sau poate că așa își închipuia el. Poetul era întotdeauna îndrăgostit, și va fi întotdeauna, așa-s poeții, neserioși ca și yankeii. Dar Pictorului i se întâmpla pentru întâia oară, dacă e să-l credem pe cuvânt.

Deși unul era Pictor, celălalt Poet, urmau aceeași facultate, iar la 12 noaptea ședința încă nu se terminase, cu toate că se pronunțaseră solemne promisiuni că va dura numai două ceasuri.

După miezul nopții, cei care nu picoteau, băieții din ultimele rânduri (locul repetenților), aprinseră țigări, o mărășească, un plugar, un sport, țigări ieftine, dar nu ușoare. Aprinseră chiar și unii nefumători convinși. Nu puteau fi zăriți, obraznicii, cum duhănesc acolo în spate, dar, la un moment dat, un șir de nouași cumulus, diafani, simetrici, surzătorii, cu toată cantitatea de otravă ce o conțineau, începură să se plimbe sub bolta amfiteatrului. Acea boltă nu cunoscuse de câțva timp sărutul bidinelei și-al varului, așa că avea patina întunecată a castelelor britanice, chiar și a celor spaniole, și pe acest fundal

aproape istoric, câte doi, câte trei nouașii cumulus se profilau cu optimism.

Unul dintre marii facultății, cel ce conducea dezbaterile, nefumător absolut convins, înregistrează cu întârziere fenomenul și-l studie ca un adevărat om de știință, ceea ce aproape că era, însă ca un om de știință nedumerit. Pentru nimic în lume nu și-ar fi putut închipui că la o astfel de adunare importantă se poate și fuma. Aruncă la întâmplare, în dreapta, în stânga, o întrebare naivă:

— Tovarășii, ce e cu fumul sau ce o fi acolo, sus? E incendiu?

Delegatul raionului, un băiat isteț și citit, ce nu digerase încă bine directiva cu privire la lungimea adunărilor, dar... i se supunea, aprinsese și el un trabuc și-l degusta în tihnă, din pumn. Răspunse foarte clar:

— Sunt aburii, respirația, să mai deschidem o fereastră.

Ceea ce se și întâmplă. Discuțiile continuară, importante. Chiar în primul rând o studentă blondă, ușor încârlionțată, o oiță dulce, dulce-dulce, se întorsese pe jumătate și-l fixa insistent, impudic de insistent pentru o fecioară, pe Pictor, el care se află în ultimul rând, sus, printre repetenți. Pictorul, obosit, mai ales de fum, el nu avea să ajungă niciodată un adevărat fumător, nu observă. Ce sunt femeile? Niște obiecte folosite de marii pictori pentru nuduri, de pildă, acum, ele, femeile, nici măcar pentru așa ceva nu sunt bune, fiindcă nudurile nu se mai asta... nu se mai acceptă. Sigur, și dacii și romanii, și urmașii lor, concepeau pruncii în frac, el, ea în rochie de bal. Asta

e cu totul altă problemă. Sau o divagațiune. Poetul, cu ochii lui mici, negri, scânteietori, cărora nimic nu le scăpa, mai ales când, renunțând la cochetărie, își pune ochelarii (avea două perechi, pentru distanță și pentru mică distanță – fără comentarii), prin urmare Poetul avea cu totul altă părere despre femei. Nu le considera doar bune pentru nuduri. Să-i fie rușine Poetului.

El prinse privirea blondinei cea dulce ca o oiță, fără să fie chiar el „obiectul vizat“. O constată cu părere de rău. Blondina îl fixa pe Pictor. Întrebă:

– O cunoști pe tipa aia?

– Ce drakku vrei? Pe cine să cunosc? Cât e ora?

– Ai adormit, dobitocule!

– Repetă ce ai zis, și mătur pereții și dușumeaua cu tine în plină ședință.

– O idee bună, zise Poetul. Toată lumea se va trezi.

– Visam despre fericirea viitoare, zise Pictorul, ușor împlânzit. Un popă, parcă unul gras, trăncănea despre rai, cât de bine va fi atunci, dar i-am răspuns că aș prefera să-mi fie bine acum... Lasă-mă să dorm, ce mă bați la cap?

–...ochii prea căprui, sprâncenele inexpressive, bărbia exagerat de voluntară, mă rog, toate defectele, și-afară de asta te fixează fără jenă. Mă întreb ce o fi vrând de la tine?

– Cum arată dacă nu are haine pe ea? se interesă Pictorul, fără să ridice ochii, amintindu-și totuși că unii din predecesorii săi uități și huliți desenau cândva, își permiteau să deseneze și nuduri.

– Fără haine, arată goală, opină Poetul.

– Rrrră! se pronunță Pictorul. Cine i-a permis?

– Dar încă nu s-a dezbrăcat, îl potoli Poetul. Dormi. Te zgâlțâi eu dacă intervine ceva captivant.

Un ghinion nu intervine niciodată singur, nu e o noutate, însă unde mai găsești noutăți veritabile în lumea asta prea veche, poate în vreo insuliță bântuită cândva de corsari, poate *dincolo* de cei doi poli ai Terrei, dar nu e sigur, pe lângă ghinionul de a se fi amoretat de studenta ce întrunea toate defectele (Poetul exagera, din invidie desigur, deși cu atâtea lipsuri, deși o chema Luciana Sâncrăian, fata era și drăguță și deșteaptă), Pictorul făcând mare economie din banii afectați filmelor, mergând la Operă rar și la „eucurigu“ cu 1 leu, hrănindu-se la cantina studentească în calitate de „supist“ („supiștii“ erau acei studenți fără multe parale ce se așezau la sfârșitul prânzului la „masa lor“ și adesea căpătau porții consistente din ce a mai rămas, căci fetele de la bucătărie aveau și ele inimă), Pictorul înjgheba suma necesară cumpărării unei perechi de ghete, și chiar comise gestul, cumpără ghetetele. Pictorul mergea totdeauna până la capăt, mai ales în ceea ce privește greșelile, fiind un căpățânos.

Mai rar mergea până la capăt și cu intențiile frumoase, totuși i s-a întâmplat și asta. Deci își cumpără o pereche de ghete, dar fiind un căpățânos întru cele rele, alege numărul 42 în loc de 43 („Se vor lărgi ele!“), din două motive, costau cu vreo 13 lei mai puțin, iar lui îi plăcea să creadă că are picioare mai mici decât în realitate; fiind pictor, ținea cât de cât la estetica ținutei sale, cel puțin a picioarelor, mai ales dacă iese și o mică economie!

În general însă, ținuta Pictorului lăsa mult de dorit. Părul negru, tăiat scurt, drept, prea negru, în flagrantă contradicție cu ochii săi *de aur*, stătea mereu în

toate direcțiile, în funcție de poziția în care dormise, puloverele sale erau roase și șifonate, pantalonii necălcați, cămășile prindeau dungă încă din prima zi, iar ghetetele cele noi refuzau să se lărgească, să se așeze pe picior, și asta exact în perioada amorului pentru Luciana Sâncrăian.

O conducea în fiecare seară, pe străduțe, printre dulăi ce te atacau din pură perversitate, un loc cam rău famat unde riscai oricând să fii mardit. Pictorul căpăta vreo două iuți sărutări, Luciana fiind suficient de bigotă, și, după un alt marș ajungea la o periferie, la o curbă a Someșului. Legendarul râu emana în fiecare seară o ceață aproape londoneză. Prin urmare, peste toate, și ceața. Pictorul locuia împreună cu Poetul, la o rudă îndepărtată a acestuia, om ce bombănea întruna și nu se sfia să încaseze de la nepotul său și de la Pictor bănuți frumoși drept chirie. Pictorul intra în odaia încălzită cu coji de sămânță de floarea-soarelui (o instalație ingenioasă ce ar trebui reactualizată în condițiile crizei energetice), exista și o pendulă acolo, cam defectă, întruna bătea miezul nopții, Poetul citea, sau se prefăcea că citește, la becul acela de cel mult 40, Pictorul pica pe canapeaua lui, extrăgea cu greutate, cum ar extrage dentistul un rest de măsea găunoasă, blestematele ghete prea strâmte și trăia câteva clipe de reală fericire. „Ei?“ întreba invariabil Poetul, foarte realist în ceea ce privește femeile, prea realist pentru un poet! Invariabil Pictorul răspundea „Nu!“, aproape cu dușmănie.

Invariabil Poetul suspina într-o limbă străină:
*Dommage!*¹

¹ Păcat (în limba franceză) (n.r.)

După ce i se mai răcoreau labele, Pictorul se ducea la dulăpaș unde în zilele bune se găsea pită, slană, brânză, iar în zilele foarte fericite, câte un strop de vin. Poetul își dădea jos de pe nas ochelarii, filozofând:

— Omul începe să moară când își amintește primele iubiri...

— Care iubiri, mă copile, se enerva Pictorul. La ce vârstă ai avut tu „primele iubiri“?

Pe Someș, ceața se ridica mai impenetrabilă ca oricând. Pe măsură ce înainta toamna, și ceața înainta, înghițea podurile, stâlpii de înaltă tensiune, trecătorii, te înghițea pe tine. Înghițea pădurile dimprejurul orașului, lupii, înghițea chiar și vulpile.

Într-o seară, Pictorul ajunsese acasă gâfâind. Poetul avea chef să depene amintiri. „Când eram tânăr...“, începea el și de cele mai multe ori așa începeau certurile. Poetul era de părere că femeile sunt ființe schimbătoare și că nu are sens să ai mare încredere în ele. Urât din partea lui! În orice caz, el avusese o aventură mică, de mare anvergură, în orașelul său natal. Fiind student, în primul an cucerise o elevă în ultima clasă, o fetiță cârnă, un pic caraghioasă, dar, în rest, perfect împlinită. Îndeplinea cerințele. Poetul și eleva locuiau în aceeași casă. Ea era o moldoveancă dulce, dar ce femeie nu e o moldoveancă dulce?

— Ce e cu tine? se întrerupsese Poetul. De ce ești transpirat, de ce respiri greu?

— Am fugit, recunosc Pictorul. M-au înconjurat șase matahale, în beznă. Ce te uiți ca un tâmpit? Trebuia să mă bat?

— Eu să am fizicul tău, m-aș bate! pronunță necruțător Poetul.